

Tehdy

Když ho poprvé viděla samotného, bylo to na pláži, na začátku jara. Den pomalu přecházel do večera a obloha byla jako šedé peří. Alastair stál na břehu otočený k vodě, nohavice měl napůl vyhrnuté a vlny mu olizovaly chodidla. Pozoroval oceán pohledem, který se zdál až... hladový.

Celá ta scéna vypadala jako z Larčina oblíbeného obrazu, krajinky od Ottavia Caedmona, která se pyšnila výraznými barevnými tóny a patrnými tahy štětcem. Alastair s rozepnutým límcem a zcuchanými vlasy připomínal selkii, mýtickou mořskou bytost, která chřadne, když je příliš dlouho uvězněná na souši, a pokud neuvidí na moře, je odsouzená k smrti.

Otočil se k ní a Lark zaváhala. Najednou ji přepadl stud, jemuž nerozuměla. „Vrátil ses,“ řekla, ale pak se kousla do tváře a nakonec se začala smát, protože bylo hloupé říkat něco tak očividného. Alastair byl pryč dva roky, odjel na jaře, krátce po Larčiných jedenáctých narozeninách.

Teď se zasmál. „Vidím, že jsi všímavá jako vždycky.“

Zvuk jeho smíchu zněl stejně, jak si ho pamatovala, což jí dodalo trochu odvahy. I tak však zamrzla na místě, když se k ní Alastair zády k moři přiblížil. Skrz mraky se probíjela sluneční paprsek a zlatě se odrazil na hladině. Jeho oči měly stejnou bouřkově šedou barvu jako večerní nebe.

Nikdy předtím spolu nebyli sami, přestože jejich domy stály tak blízko, že Lark ze svého okna viděla na sídlo Felimathů. Alastaira a jeho starší sestru Camille však potkávala ve vesnické škole, kde se z nich díky okolnostem stali kamarádi. Třída byla tak malá, že museli sedět v jedné lavici, a navíc byli sousedé, takže dávalo smysl, aby domů chodili společně.

Lark věděla, že sourozenci Felimathovi jsou jiní než ona. Žili ve velkém domě s vlastním jménem – Solná labuť – a jejich otec vlastnil všechnu okolní půdu, kromě té malé části pozemků, na které žila Lark se svými bratry. Do Solné labutě ji však nikdy nepozvali a Lark je nikdy nezvala k sobě domů.

Ale nic z toho jim nevadilo, když si pod lavicí posílali psaníčka a závodili, kdo bude po cestě domů první u Arriscanského lesa. Byli trojice, a i když jejich přátelství existovalo jen v malém, uzavřeném prostoru, zůstávali propletení jako trojitý uzel.

Teprve o svých jedenáctých narozeninách si Lark uvědomila, že rozdíl mezi nimi se nedají překlenout psaníčky a hrami. Od Alastaira a Camille totiž dostala dárek zabalený v hedvábném papíru a převázaný růžovou sametovou stuhou. Uvnitř byl oslnivě nový sešit vázaný v kůži se stránkami v barvě čaje s mlékem. Zadní desky zdobilo zlatě vyražené logo výrobce.

Jednou, když ji bratři vzali do města, byla Lark v jeho obchodě – na výloze se leskl zlatý nápis, vnitřek byl elegantní jako muzeum. Pera byla zamčená ve vitrínách, řady sešitů vyskládané na policích z leštěného dřeva.

„Camille a já máme taky takový,“ řekl Alastair a vytáhl z kapsy podobný sešit.

„Já ten svůj teda všude netahám,“ škádčila ho Camille. Vzala z balíčku stuhu a začala ji Lark zaplétat do vlasů. Pak hloubavě pokračovala: „Víš, že tvoje vlasy mají barvu úplně jako med?“

Lark si přitiskla sešit k hrudi. Když seděla na dvoře mezi Alastairem a Camille, ve stínu velkého stromu cítila zvláštní radost plnou příslibů. Chutnaly sladce jako jahodový dort, který dostala k snídani od bratrů. Byla to jejich narozeninová tradice.